

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en del af aftalen mellem regeringen (Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre), Socialistisk Folkeparti, Centrum Demokraterne og Enhedslisten om Finansloven for 2000.

Ved lov nr. 277 af 13. maj 1998 blev gennemført en række ændringer af rentebestemmelser på skattelovgivningens område. Ændringerne indebar bl.a. en nedsættelse af renten ved for sen betaling af personlige skatter og selskabsskatter, indførelse af forrentning ved skatteforhøjelser og nedsættelse af procentgodtgørelse og procenttillæg.

Det var oprindeligt tanken, at rentesatserne i videst muligt omfang skulle gøres variable, så renten varierede med renteniveauet i samfundet. Denne tanke måtte imidlertid opgives, fordi indførelsen af variabel rente ville medføre en betydelig belastning af Told- og Skattestyrelsens ressourcer på edb-området, hvilket kunne bringe arbejdet med at sikre edb-systemerne en problemfri overgang til år 2000 i fare.

Den 6. oktober 1999 fremsatte skatteministeren forslag til lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. (L. 19). Dette forslag har til formål at harmonisere og forenkle reglerne for opkrævning af skatter og afgifter gennem indførelsen af en fælles opkrævningslov. I forslaget indgår indførelsen af variabel forrentning i de tilfælde, hvor skatter og afgifter ikke betales rettidigt. Forslaget til en opkrævningslov omfatter imidlertid som udgangspunkt ikke opkrævning af personers og selskabers egne indkomstskatter.

På den baggrund foreslås med nærværende lovforslag, at indførelsen af variabel forrentning udvides til også at gælde ved opkrævning af personers og selskabers egne indkomstskatter.

Samtidig foreslås ændringer af reglerne for frivillig indbetaling af foreløbig skat, som personer foretager efter indkomstårets udløb. Ændringerne indebærer bl.a. en udskydelse af fristen for ubegrænsede indbetalinger af foreløbig skat og indførelse af et rentetillæg ved store frivillige indbetalinger efter indkomstårets udløb.

Endelig foreslås, at procenttillæg til restskat for selskaber og procentgodtgørelse for overskydende skat for både personer og selskaber nedsættes.

1. Indførelse af variabel forrentning

Langt hovedparten af alle rentebestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen anvender en fast rente. Det betyder, at forholdet mellem den rente, som staten opkræver/udbetaler, og andre renter ændres, når renteniveauet i samfundet ændrer sig. Hvis forholdet mellem renterne skal bevares, skal der i princippet foretages en lovændring af de faste rentesatser, hver gang markedsrenten ændrer sig. Det er naturligvis ikke muligt. Forholdet mellem rentesatserne kan derfor kun bevares automatisk, hvis morarentesatser m.v. i skatte- og afgiftslovgivningen følger hovedsvingningerne i markedsrenten.

En regulering af rentesatserne i takt med renteutviklingen i samfundet forudsætter, at der fastlægges en form for »basisrente«, der afspejler renteutviklingen. Denne basisrente kan så danne udgangspunkt for alle rentebestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen.

Som nævnt ovenfor har skatteministeren fremsat forslag til en opkrævningslov. I forslagens § 7, stk. 2, defineres en månedlig variabel rente, der fastsættes for et år ad gangen. Det foreslås, at der indføres en tilsvarende bestemmelse i kildeskatteloven, der kan anvendes som »basisrente« ved indførelsen af variabel rente i tilfælde, som ikke er omfattet af opkrævningsloven. Det vil først og fremmest sige ved opkrævnningen af personlige skatter og selskabsskat.

Der er imidlertid behov for forskellige rentesatser. Eksempelvis bør renten ved for sen betaling af skatter og afgifter have en sådan størrelse, at det ikke er en fordel for skyldneren at undlade at afregne til de faste afregningsterminer. I modsat fald vil rentebestemmelserne modvirke arbejdet med at forebygge restancer.

Rentesatserne må således ikke skabe et incitament til at bruge staten som bank. Det gælder, uanset om det er staten eller den skatte- og afgiftspligtige, som har beløb til gode. Afhængig af formålet med rentebe-